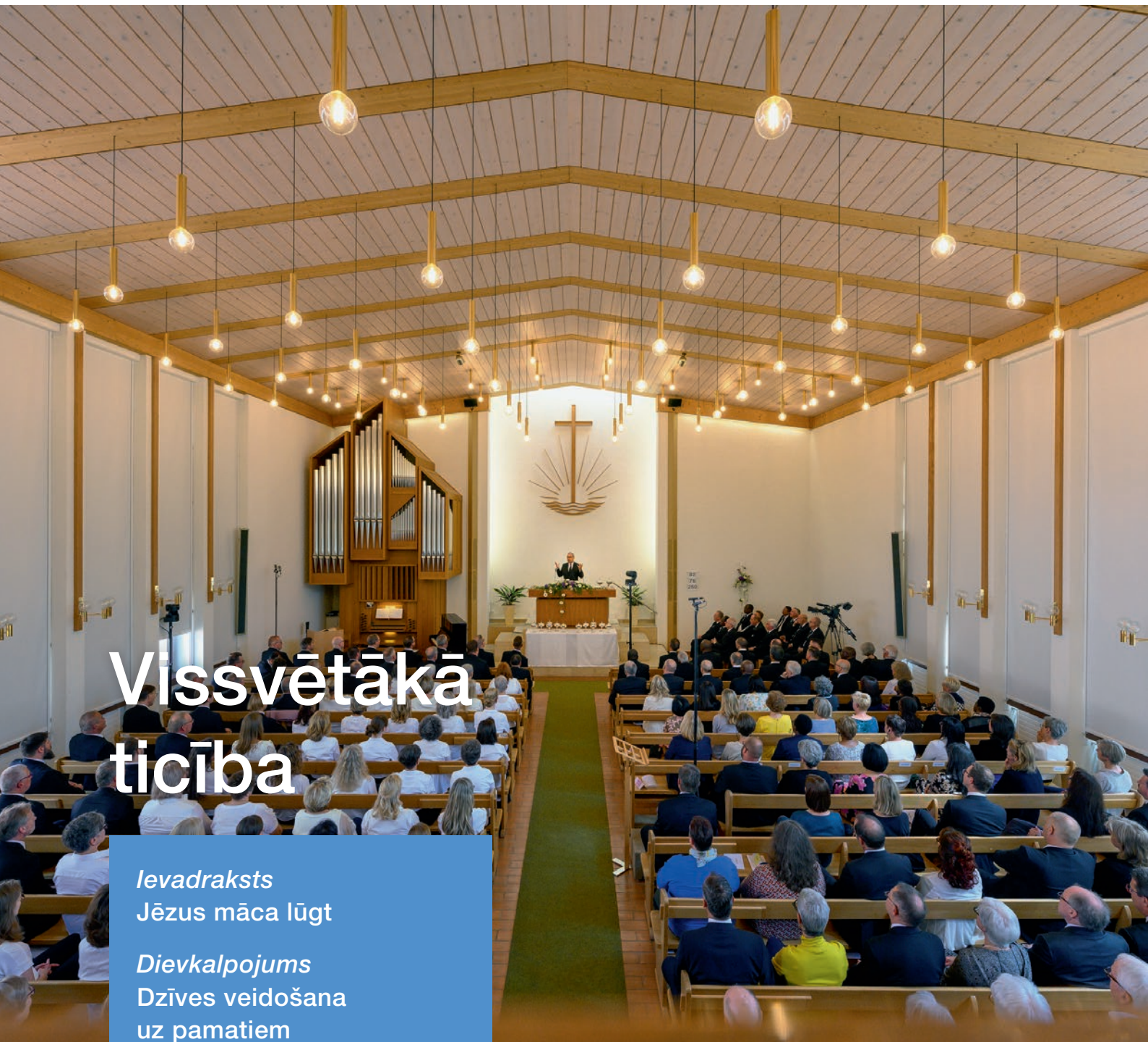

community

The New Apostolic Church around the world

04/2024/LV

Vissvētākā ticība

Ievadraksts
Jēzus māca lūgt

Dievkalpojums
Dzīves veidošana
uz pamatiem

Baznīcas mācība
Mirušo būtība
Pētera kalpošana

New Apostolic Church
International

■ Ievadraksts

- 3 Jēzus māca lūgt

■ Dievkalpojums

- 4 Dzīves veidošana uz pamatiem

■ Vizīte Āfrikā

- 10 Sagatavošanās ir viss

■ Bērnu stūrītis

- 12 Dāvids spēlē Saulam
- 14 Ciemos pie Makafui Akrā (Gana)

■ Doktrīna

- 16 Domas par aizgājušo būtību
- 18 Kā Dievs sargā savu baznīcu

Jēzus māca lūgt

Attēls: Starptautiskā Jaunapustuliskā baznīca

Arī šogad mēs uz lūgšanu raugāties īpašā veidā. Mums ir devīze: "Lūgšana darbojas!". Mācekļi reiz jautāja tam Kungam, kā viņiem būtu jālūdz, lai tas darbotos? Viņš mācīja viņiem, kā lūgt, un Viņš mācīja viņiem tā Kunga lūgšanu. Šī lūgšana, kas nāk no Kunga Jēzus, mums joprojām ir svarīga. Lai tas darbotos, mums ir jāzina vārds. Lūgsim to tā, kā Jēzus mums mācīja. Bet mums tas ir jālūdz arī Jēzus Kristus prātā - tas ir, ne tikai pateikt vārdus, ko mācīja Jēzus Kristus, bet arī lūgt šos vārdus Jēzus prātā. Mēs lūdzam Dievu, mūsu Tēvu: Tava griba tiks darīta. Lūgšana patiesībā ir dīvaina, jo mēs ticam un zinām, ka Dievs ir visvarens.

Dievs ir visvarens, Viņš vienmēr dara tieši to, ko vēlas. Tāpēc mums nav jālūdz, lai Dievs dara to, ko Viņš vēlas. Viņš vienmēr dara, ko grib, Viņš ir visvarens. Mēs nelūdzam,

lai Dievs varētu darīt savu gribu, bet mēs lūdzam, lai mēs darītu Dieva gribu. Katram cilvēkam ir jāizlemj: vai es daru Dieva gribu vai daru savu gribu. Tāda ir lūgšanas jēga. Mēs nelūdzam: Dievs, dari, ko gribi! Bet mēs lūdzam: ļauj man darīt Tavu gribu.

Ar sirsnīgiem sveicieniem, jūsu

Žans Luka Šneiders

Dzīves veidošana uz pamatiem

Attēls: Jonas Spengler, Bernhard Holdener

Jūdas 20

*Bet jūs, mani mīļie,
stiprinādamies savā
vissvētākajā ticībā, lūdziet
Dievu Svētajā Garā.*

Mīļie brāļi un māsas, Vasarsvētki bija ne tikai Svētā Gara izliešana. Tas bija arī sākums apustuļu darbam Svētā Gara spēkā. Pēteris pasludināja evaņģēliju šajā spēkā. Viņš sludināja, ka Jēzus Kristus ir Mesija, Dieva sūtīts, miris par mums, atkal augšāmcēlies un uzkāpis debesīs. Jēzus arī paziņoja, ka Viņš nāks atkal un izglābs tos, kas Viņam tic, ir kristīti un saņēmuši Svētā Gara dāvanu. Tādā veidā Vasarsvētku sprediķis, pirmais apustuļa sprediķis, var tikt apkopots Svētā Gara spēkā.

Kā mēs dzirdējam Bībeles lasījumā (Ap. d. 2:36-43), trīs tūkstoši cilvēku ticēja šim sprediķim un tajā laikā tika kristīti. Pirmās draudzes palika nemainīgas apustuļu mācībā un Evaņģēlija pasludināšanā. Ar laiku šur un tur radās viltus skolotāji, kuri izplatīja maldu mācību, kas vairs neatbilda apustuļu mācībai. Apustuļiem un citiem atbildīgiem cilvēkiem, piemēram, Jūdām, bija jāsaka: neklausieties viņos, palieciet pastāvīgi apustuļos, palieciet pie Evaņģēlija! Nepietiek ar to, ka jūs pastāvat, jums ir jāveido sava dzīve ticībā, tas ir, jādzīvo sava dzīve saskaņā ar Evaņģēliju, saskaņā ar apustuļu mācību. Mums šodien tas ir tikpat svarīgi. Arī šodien ir daudz maldu mācību. Caur Svētā Gara dāvanu, ko esam saņēmuši, mēs spējam saskatīt garus, atpazīt un noraidīt citu garu mācības. Svētais Gars mums palīdz tajā caur sprediķi, mūsu mācītājiem un lūgšanu.

Jūda šeit raksta, ka nepietiek ticēt apustuļu mācībai, bet ka mums uz tās jāceļ sava dzīve. Konkrēti runājot, tas nozīmē, ka evaņģēlijam, apustuļu mācībai, ir jānosaka mūsu lēmumi ikdienas dzīvē. Pastāv lielas briesmas, ka ticība pastāvēs tikai teorētiski. Visi jaunapustuliskie kristieši tic evaņģēlijam un apustuļu mācībai. Bet šī pārlicība tikai nedaudz ietekmē mūsu lēmumus dzīvē. Patiesībā mēs darām to, ko vēlamies. Tas ir bīstami mūsu glābšanai. Tāpēc Svētais Gars mums saka: esiet uzmanīgi, nepietiek ticēt, bet šai ticībai ir arī kaut kas jārada. Tam, ja tas tā vairs nav, var būt dažādi iemesli. Es gribētu pieminēt divus no tiem: jūs varat būt vilušies, jo tas, kam jūs ticējāt, nepiepildījās un viss izrādījās citādi. Vai arī jūs esat nedroši, jo lietas ir mainījušās, un citas lietas tiek sludinātas kā iepriekš. Rodas jautājums: ja tā vairs nav taisnība, tad kāpēc pārējam vajadzētu būt pareizam. Tas ir fenomens, ko es uztveru. Daži brāļi un māsas ir nedroši, kad saprot, ka pagātnē tika mācīts kaut kas, kas tagad ir atšķirīgs. Jūda rezumē šodienas vēstījumu: veidojiet savu dzīvi uz savas vissvētākās ticības pamata. Mums ir jākoncentrējas uz svēto ticību. Svēta

ticība ir tā, kas nāk tieši no Dieva, no Tēva, no Svētā Gara un no Jēzus Kristus. Kāpēc es to saku? Jo mūsu personīgā ticība ir daudzslāņaina. Tā pirmām kārtām balstās uz Bībeli, Evaņģēliju, apustuļu mācību Bībeles izpratnē. Nevis šodienas sprediķis, bet tas, kā tā laika apustuļi sludināja un pierakstīja evaņģēliju, - tas ir mūsu ticības pamats.

Bet ir vēl kaut kas: pirmkārt, mūsu audzināšana. Daudzi no mums tika audzināti jaunapustuliskā veidā, mūsu vecāki, mūsu priekšgājēji, kalpotāji, deva mums padomus par to, kā tikt galā ar upuri, lai tiktu svētīti, kā rīkoties ar lūgšanu, lai tiktu svētīti, un kā uzvesties. Šī ir vesela sērija, ko mēs visi esam iemācījušies caur savu audzināšanu. Tad mēs kļuvām vecāki un uzaugām, apkopojām savu pieredzi un sapratām: ja mēs rīkojamies ar lietām šādā veidā un ejam šo ceļu, tad labais Kungs atbild un palīdz. Tas ir kaut kas ļoti skaists, tā ir bagātība.

Turklāt mūsu ticības pamatā ir daudzie sprediķi, ko esam dzirdējuši gadu desmitiem. Tas ietver arī Bībeles vārdu un mums pazīstamu attēlu interpretāciju, kas vienkārši pieder mums. Stāsti, ko esam dzirdējuši. Tas viss ir kļuvis par daļu no mūsu ticības, un tas arī ir kaut kas ļoti skaists. Tā ir daļa no mūsu ticības depozieta.

Turklāt ir apsolījumi, ko esam saņēmuši: neuztraucieties, jums būs labi, labais Kungs palīdzēs. Varētu daudz pastāstīt par to, cik bieži šie solījumi tika doti. Mēs esam redzējuši, kā apustulis vai priesteris mums kaut ko stāsta, un tas ir noticis. Mēs lūdzām un ticējām, un labais Kungs palīdzēja. Tas ir viss mūsu ticības korpus.

Bet tas nav pielīdzināms vissvētākajai ticībai; jo visās šajās lietās tas, kas nāk tieši no Dieva, ir sajaukts ar to, kas nāk no cilvēkiem. Es nevēlos to noniecināt, tas ir ļoti vērtīgi, bet jums ir jāsaprot, ka tas nav derīgs visur un ne visiem. Mēs paši to pamanām. Mēs to darījām piecas reizes, un tas darbojās. Bet ne sesto reizi. Kāpēc? Mums kaut ko apsolīja, mēs tam ticējām, mēs lūdzām, mēs darījām visu, ko mums teica, un tas, kas tika solīts, netika izpildīts. Dažās valstīs lietas tiek risinātas šādā veidā, citās - šādā veidā. Bet Dieva Vārds vienmēr un visur ir derīgs. Jūda mums šeit iesaka koncentrēties uz vissvētāko ticību, uz to, kas patiešām nāk no Dieva un kas vienmēr un visur ir derīgs jums un visiem Dieva ļaudīm, proti, evaņģēliju, Jēzus Kristus mācību, ko sludina apustuļi.

*Dievs ir mīlestība,
Viņš vēlas visu cilvēku
pestīšanu.*

Šie mūsu ticības pamatelementi ir apkopoti mūsu ticības apliecībā, desmit ticības apliecinājumos. Tas ir tas, kas veido mūsu svēto ticību. Mēs ticam Dievam, visvarenajam Radītājam. Viņam nekas nav neiespējams, Viņš dara tieši to, kas ir Viņa griba. Mēs ticam Jēzum Kristum. Mēs ticam Viņa misijai, Viņa nāvei, augšāmcelsšanai, debesbraukšanai, mācībai un tam, ka Viņš atgriezīsies. Viņš mums ir atklājis Dievu tādu, kāds Viņš ir: Dievs ir mīlestība, Viņš vēlas cilvēku pestīšanu. Mēs tam ticam! Mēs ticam Svētajam Garam, caur kuru Dievs šodien ir uz zemes. Jūs Viņu nevarat redzēt, bet mēs varam uztvert Viņa darbu.

Mēs ticam mūžīgajai dzīvei. Pestīšana, ko Dievs mums dos, ir cilvēku mūžīgā sadraudzība ar Dievu. Mēs to varam iegūt kā pirmdzimtību un ieiet Dieva valstībā pēc Kristus atgriešanās. Citiem cilvēkiem ir iespēja sasniegt pestīšanu un mūžīgo dzīvi miera valstībā. Tad visi cilvēki,

kas ir izglābti, dzīvos mūžīgā sadraudzībā ar Dievu jaunajā radībā. Un mēs ticam, ka mums ir nepieciešama Kristus draudze, lai iegūtu šo pestīšanu. Tas ir nepieciešams. Mums ir vajadzīgi sakramenti, mums ir vajadzīgi Jēzus Kristus sūtītie apustuļi, un mums ir vajadzīgas kalpošanas, kuras ir izvēlējis Dievs un kuras apustuļi ir apveltījuši ar daļu no savām pilnvarām.

Tā ir mūsu vissvētākā ticība. Pēdējos gados nekas nav mainījies. Tas ir derīgs visā pasaulē: Āfrikā, Amerikā, visur. Veidosim savu dzīvi uz šī pamata. Ticēsim šiem elementiem, kurus es tagad esmu samazinājis līdz pieciem, kas nosaka mūsu lēmumus ikdienas dzīvē.

Ko tas nozīmē? Pirmkārt, Jēzus Kristus vārds man vienmēr nes lielāku nozīmi nekā tas, ko cilvēki man saka. Es paļaujos uz Dieva visvarenību un mīlestību, lai kas arī notiktu. Tas ļoti ātri kļūst konkrēts, kad runa ir par lēmumu pieņemšanu ikdienas dzīvē. Ticības mūžīgajai dzīvei sekas ir tādas, ka mūžīgā sadraudzība ar Dievu Viņa valstībā man ir vissvarīgākā lieta. Tai vienmēr ir prioritāte. Bet pat šodien es gribu būt kopā ar Jēzu un, būt sadraudzībā ar Viņu. Tas nosaka manus dzīves lēmumus.

Ja es ticu Jēzus mācībām, man ir ļoti svarīgi ievērot mīlestības bausli pret Dievu un savu tuvāko. Es to esmu teicis daudzas reizes iepriekš, bet tas ir tik svarīgi: mīlēt Dievu nozīmē, ka visu, ko es daru Dieva labā, es daru aiz mīlestības pret Viņu, nevis aiz aprēķina. Es atgriežos pie labajiem padomiem, kas mums ir doti. Tas viss ir pilnīgi

labi. Man vienkārši dažreiz ir neliela problēma ar to, ka ik pa brīdīm aiz tā slēpjas kāds aprēķins: ja tu to izdarīsi, tad labais Kungs tev to dos. Bet tā nav mīlestība. Mums ir jāaug mīlestībā tā, kā to milēja Jēzus Kristus, bez aprēķiniem. Kad mēs kaut ko darām Dieva labā, turam Viņa baušļus, kalpojam Viņam, tas notiek tikai viena iemesla dēļ: tāpēc, ka Viņš mūs mīl. Tāpēc, ka Viņš mums dod tik daudz, jau ir devis mums tik daudz un dos mums tik daudz vairāk. Šai mīlestībai vajadzētu noteikt mūsu lēmumus. Joprojām ir iespējami uzlabojumi.

Protams, es mīlu savu tuvāko! Mīlestībai pret savu tuvāko ļoti konkrēti ir jānosaka arī mūsu lēmumi ikdienas dzīvē. Dažreiz šī mīlestība ir nedaudz pārāk teorētiska. Daudz vārdu, bet diemžēl tikai daži darbi. Āfrikā par to ir jauks stāsts: garīdznieks jautā vīrietim: "Vai jūs patiešām mīlat savu tuvāko?" "Protams!" atbild vīrietis. "Tātad, ja jums tagad būtu divas mājas, vai jūs dotu vienu māju nabaga cilvēkam?" "Jā, protams, es mīlu savu tuvāko." "Ja jums būtu divas automašīnas, vai jūs dotu vienu automašīnu nabadzīgam cilvēkam?" "Jā, protams, es mīlu savu tuvāko!" Kad priesteris jautā vīrietim: "Ja jums būtu divi mēteļi, vai

Aprīņa apustuļi no kreisās uz labo: Rainer Storck, Kububa Soko, Michael Deppner, Peter Schulte un Michael Ehrich

Aprīņa apustulis Edy Isnugroho

Aprīņa apustulis Enrique Minio

jūs dotu vienu mēteli nabaga cilvēkam?", atbilde ir: "Nē!" "Kāpēc ne?" jautā garīdznieks. Vīrietis atbild: "Tāpēc, ka man ir divi mēteļi!"

Neliels stāsts no Āfrikas, bet tik daudz pastāsta. Es nevēlos par to teikt vairāk. Es lūdzu jūs — un arī sevi pašu — vienkārši atcerēties to. Vārdi, bet arī ļoti konkrētas darbības. Daļa no vissvētākās ticības ir tā, ka mēs ticam: Jēzus sagaida, ka mēs mīlēsīm Dievu pāri visam un mīlēsīm savu tuvāko kā sevi pašu. Tad tam laiku pa laikam jākļūst konkrētam. Pēdējais punkts: mēs ticam, ka Baznīca, apustuļu kalpošana, sakramenti, kalpošanas ir neaizstājamas, lai sasniegtu pestīšanu. Brāļi un māsas, izlemsim reizi par visām reizēm, ka Baznīca ir pirmām kārtām mūsu glābšanai. Protams, ir tādi materiāli jautājumi kā būvniecība, organizācija, dažādas aktivitātes. Tas viss ir labi un arī svarīgi. Bet, ja mēs piederam šai baznīcai, ejam uz dievkalpojumu un esam daļa no draudzes, tad galvenokārt tāpēc, ka tas ir nepieciešams mūsu pestīšanai. Viss pārējais noteikti ir sekundārs. Dūmām par sīkumiem nevajadzētu novest pie tā, ka es vairs neeju uz baznīcu. Baznīca nav tikai kāda

organizācija, skaista asociācija. To man ir devis Dievs, lai es varētu iegūt pestīšanu. Tā ir mūsu ticība, un mēs vēlamies tajā balstīties. Šai ticībai vajadzētu noteikt mūsu lēmumus. Koncentrēsim ticības apliecību uz vissvētāko mūsu ticības daļu. Viss pārējais ir skaists, svarīgs un vērtīgs. Bet tas nav pielīdzināms vissvētākajai ticībai. Tas ir tas, uz ko mēs vēlamies koncentrēties. Labais Kungs mums palīdz šajā jautājumā un ir devis mums skaistu līdzekli tam: lūgšanu.

Pirmapustulis Žans Luka Šneiders Vasarsvētku dievkalpojumā Lucernā (Šveice)

Šeit teikts: ... un lūdzieties Svētajā Garā. Kāpēc? Tāpēc, ka viss ir vienots. Lai darītu vienu, mums ir jādara arī otrs. Labais Dievs palīdz mums – kad mēs lūdzam Viņu Svētajā Garā – koncentrēties un stiprināt vissvētāko ticību. Tas ir visvarenais Dievs, mīlestības Dievs, kurš vairāk par visu vēlas mūsu pestīšanu. Kad mēs Viņu lūdzam, Svētais Gars mums saka: neaizmirstiet, ko Dievs ir darījis jūsu labā, ko Viņš dara jūsu labā, ko Viņš darīs jūsu labā. Tas jau ir daudz izdarījis. Svētais Gars liek mums koncentrēties uz mūžīgo dzīvi. Kad mēs lūdzam Svētajā Garā, mūsu lūgšana galvenokārt ietver: dārgais Dievs, stiprini manu ticību, palidzi manai neticībai, stiprini manu mīlestību pret Tevi, stiprini manu mīlestību pret savu tuvāko. Mēs lūdzam par savu tuvāko, it īpaši par viņa pestīšanu: Dārgais Dievs, palidzi man būt par darbariku Tavā rokā, lai es varētu dot savu ieguldījumu cilvēku glābšanā. Mēs nesakām Dievam, ko darīt ar savu tuvāko, bet mēs lūdzam viņu palīdzēt viņam iegūt pestīšanu. Pēdējais lūgums, ko mēs iesniedzam Dieva priekšā, Svētā Gara iedvesmoti, ir: Kungs, nāc drīz!

Tas ir šodienas vēstījums. Mēs vēlamies koncentrēties uz mūsu ticības pamatelementiem. Tiem vajadzētu noteikt

mūsu dzīvi un lēmumus. Mēs rodam palīdzību Dievā, lūdzot Svētajā Garā. Vai drīkstu izteikt vēlēšanos? Būtu labi, ja amatnesēji atkal atkārtotu šīs domas nākamajos dievkalpojumos un turpinātu tās apstrādāt, pat ja tas nav saskaņā ar vadlinijām. Man ir ļoti svarīgi, lai šī ziņa patiešām tiktu pavēstīta tālāk un saprasta.

GALVENĀS DOMAS

- Apustuļi sludina evaņģēliju Svētā Gara spēkā.
- Mēs ticam viņu mācībām un attiecīgi saskaņojam savu dzīvi.
- Svētā Gara vadīti, mēs slavējam Dievu, lūdzam Viņa žēlastību, aizlūdzam par Baznīcu un lūdzam tā Kunga atnākšanu.

Attēls: Dienvidāfrikas Jaunapustuliskā baznīca

| Sagatavošanās ir viss

Būt tur, kad Jēzus atgriežas un paņem savējos pie sevis – tas ir visu kristiešu mērķis. Lai to izdarītu, jābūt nevainojamam un bez vainas, reiz rakstīja apustulis Pēteris. Pirmapustulis paskaidro, ko tieši tas nozīmē dievišķā kalpošanā.

“Mēs šodien pulcējamies, lai pieminētu Dieva apsolījuma piepildījumu — sūtīt Glābēju par mums un par visiem cilvēkiem,” pirmapustulis Žans Luks Šneiders sāka dievkalpojumu 2023. gada 10. decembrī Dinvidijā netālu no Johannesburgas (Dienvidāfrika). “Tas nozīmē, ka mēs atceramies notikušo, bet tas nozīmē arī to, ka mēs domājam par to, ko tas nozīmē mums personīgi.”

“Godīgi sakot, nav jēgas ticēt Dievam, ja jūs neticat mūžīgajai dzīvei,” teica pirmapustulis. “Nav jēgas ticēt Jēzum Kristum, ja jūs neticat Viņa atgriešanās brīdim.” Daudzi kristieši seko Jēzum tikai laicīgu iemeslu dēļ. “Un, ja jūs sekojat Kristum tikai laicīgu iemeslu dēļ, agrāk vai vēlāk jūs būsiet vilušies.”

Bezvainīgs Dieva priekšā

“Šī rīta Bībeles teksts sniedz mums mājienu par to, kā mēs varam sagatavoties Kristus atgriešanās brīdim.” No vienas

puses, Bībeles teksts runā par to, ka tas ir “neaptraipīts”. Pirmapustulis brīdināja: “Tā būtu pilnīgi nepareiza izpratne, ja mēs saprastu, ka tas nozīmē: mums ir jābūt pilnīgiem un mēs nedrīkstam vairs grēkot. Cilvēkam tas nav iespējams.” Tā vietā būt bezvainīgam nozīmē, “ka visi grēki ir piedoti un ikviens tiek attaisnots ar žēlastību”.

“Centīsimies, lai visi mūsu grēki tiktu piedoti un lai mēs tiktu attaisnoti žēlastībā,” sacīja pirmapustulis. Dievs dod žēlastību tiem,

- ka ir atkarīgi no žēlastības: “Mēs atzīstam, ka esam grēcinieki, jo atzīstam Dieva Tēva, Dēla un Svētā Gara pilnību un godību.”
- Lūdziet žēlastību: “Kad mēs lūdzam žēlastību, tas nav tāpēc, ka mēs baidāmies. Kad mēs lūdzam žēlastību, tā ir tikai izpaušme mūsu mīlestībai pret Kristu un mūsu stiprajai vēlmei būt kopā ar Viņu.”
- Esiet pazemīgi: tas “nozīmē, ka mēs pieņemam Dievu kā savu Kungu.”

- Apņēmīgi cīnieties pret grēku: “Pat ja mēs nespēsim kļūt pilnīgi, mēs nevaram vienkārši samierināties ar savām vajībām.”
- piedot: “Un piektais un pēdējais punkts, lai iegūtu žēlastību, ir vēlme tikt samierinātam ar saviem ienaidniekiem.

pilnveidoties un mainīties, un mēs vēlamies samierināties ar savu tuvāko, pat ar saviem ienaidniekiem. Mēs gribam kļūt bez vainas. Mēs ticam mīlestībai un Dieva vārdiem, un mēs uzticamies Viņam.”

Nevainojams uzticībā

Pat Jēzum netika aiztaupītas ciešanas. “Dievs mūs mīl tā, kā Viņš mīl Jēzu Kristu, Viņš mūs aizsargā, Viņš rūpējas par mums, Viņš neglābj mūs no visām ciešanām, bet Viņš vienmēr pārliecināsies, ka mēs varam ieiet Dieva valstībā kā nabadzīgi cilvēki.” Tāpēc var paļauties uz Dievu.

Nevainojams mīlestībā

Kļūt remdenam mīlestībā ir šī laika briesmas, brīdināja pirmapustulis. “Remdens ticīgais pilda Dieva gribu tik ilgi, kamēr tas ir viegli un patīkami, bet, tiklīdz tas kļūst grūti un nepatīkami, viņš saka: “Es to nevaru izdarīt.”” Un: “Remdenais kalps kalpo Dievam tik ilgi, kamēr tas ir interesanti un noderīgi. Bet, tiklīdz tas ir nepatīkami un vairs nav interesanti, vairs nenes peļņu, viņš saka: atvainojiet, es nevaru. Mēs vēlamies kalpot tam Kungam un mīlēt Viņu no visas sirds.”

Arī mīlestībā pret savu tuvāko nedrīkst kļūt remdens. Pāvils teica: “Jūs esat bez vainas, ja jūsu mīlestība citam pret citu un pret visiem pieaug.” Svētās apzīmogošanas laikā Dieva mīlestība tika izlieta ticīgo sirdīs. Vai kopš tā laika tas ir pieaudzis - jautāja pirmapustulis. “Vai pēdējos gados esam kļuvuši iecietīgāki? Vai mēs pieņemam, ka Dievs mīl visus cilvēkus tā, kā Viņš mīl mūs, pat ja viņi ir ļoti atšķirīgi? Vai mēs pieņemam, ka Dievs ir žēlsirdīgs pret visiem cilvēkiem?” Ja mīlestība ir pieaugusi, tad cilvēks ir bez vainas Dieva priekšā.

Pirmapustuļa ieteikums

Beigās pirmapustulis teica: “Īsi sakot, mūsu mērķis ir Kristus atgriešanās, mēs vēlamies būt sagatavoti. Un mēs darām visu iespējamo, lai to sasniegtu. Jo īpaši mēs vēlamies pielikt pūles, lai visi mūsu grēki tiktu piedoti un attīrīti ar žēlastību. Lai to izdarītu, mēs atzīstam Dieva godību un savas nepilnības un apzināties, ka mums ir nepieciešama žēlastība. Mēs lūdzam žēlastību. Mūsu sirdis – mēs - lūdzam žēlastību. Ne tāpēc, ka mēs no kaut kā baidāmies, bet tāpēc, lai izteiktu savas ilgas.

Mēs esam pazemīgi Dieva priekšā, mēs ļaujam sevi mācīt Viņam, būt Viņa vadītiem. Mēs joprojām esam gatavi

Aprīņa apustuļa Džona Leslija Kriela (pa kreisi) pavadišana pelnītā atpūtā dievkalpojuma laikā, kad pirmapustulis Šneiders (centrā) iecēla apustuļi Pēteri Lambertu (pa labi)

PAMATDOMAS

2. Pētera 3, 14:

Tāpēc, mīļie, to gaidīdami, centieties, ka Viņš jūs atrod ar mieru sirdī neaptraipītus un nevainojamus.

Mēs gatavojamies Kristus atnākšanas brīdim. Mēs darām visu iespējamo, lai tiktu attaisnoti ar žēlastību. Mēs uzticamies Dievam, mēs mīlam Viņu no visas sirds un cenšamies augt mīlestībā pret savu tuvāko.

DĀVIDS SPĒLĒ SAULAM

PĒC 1. SAMUĒLA 16–20

Ķēniņš Sauls ir grēkojis. Viņš saprot, ka Dievs vairs nav viņa pusē. Dievs jau ir izvēlējis jaunu ķēniņu. Sauls baidās un ir sliktā garastāvoklī. Viņa kalpi dodas meklēt kādu, kurš var spēlēt arfu, lai uzmundrinātu ķēniņu. Kāds viņiem pastāsta par Dāvidu, un tā Dāvids nonāk ķēniņa galmā.

Katru reizi, kad ķēniņš Sauls ir sliktā garastāvoklī, Dāvids viņam spēlē arfu un atkal uzmundrina. Ķēniņam patīk Dāvids. Tad Dāvids pieveic milzi Goliātu. Ķēniņš Sauls kļūst greizsirdīgs un skaudīgs pret Dāvidu, jo viņš ir labs cīnītājs un izraēlieši saka: "Sauls nogalināja tūkstoti, bet Dāvids nogalināja desmit tūkstošus." Dāvids ir

jaunais varonis, un cilvēkiem viņš patīk labāk nekā ķēniņš Sauls. Turklāt Dievs ir izvēlējis Dāvidu par Saula pēcteci. Sauls kļūst arvien dusmīgāks, un kādu dienu viņš dusmās met šķēpu uz Dāvidu. Dāvids spēj divreiz izvairīties no šķēpa. Bet Sauls grib nogalināt Dāvidu. Jonatāns, Saula dēls, aizlūdz par Dāvidu savam tēvam: "Viņš

vienmēr ir cīnījies par tevi, viņš ir uzvarējis milzi Goliātu, viņš nekad tev neko nav darījis. Kāpēc tu gribi nogalināt nevainīgu cilvēku?" Sauls apsola savam dēlam, ka viņš nekaitēs Dāvidam.

Atkal Dāvids atgriežas no kaujas kā uzvarētājs. Tad notiek tā: ķēniņš aizmirst savu solījumu un met vēl vienu šķēpu Dāvidam, kamēr viņš spēlē arfu. Dāvidam izdodas izvairīties, un šķēps iestrēgst sienā. Tajā pašā naktī Dāvids bēg.

CIEMOS PIE MAKAFUI AKRĀ (GANA)

Laipni lūdzam Rietumāfrikā. Šeit, Ganā, daudzi bērni ir nosaukti pēc nedēļas dienas, kad viņi piedzima. Piemēram, Afua ir piektdienā dzimušas meitenes vārds. Mani sauc Makafui. Nosaukums nenāk no manas dzimšanas dienas, bet tas nozīmē: "Es gribu slavēt Dievu."

Es arī slavēju Dievu caur mūziku. Es spēlēju vijoli – arī orķestrī baznīcā.

Ganā aptuveni septiņi no desmit iedzīvotājiem ir kristieši. Kopā ar dažām jaunapustuliskajām māsām un brāļiem no manas draudzes mēs tikām nofotografēti mūsu baznīcas ēkas priekšā.

Pie mums visiem bērniem deviņus gadus jāiet uz skolu. Ikvienam, kurš vēlas turpināt mācīties pēc tam, ir jāmaksā skolas maksa. Bet katrs trešais bērns Ganā nevar apmeklēt skolu: ziemeļu ciematos ir pārāk maz skolu, daudzi bērni dzīvo lielo pilsētu ielās, un citiem ir jāatbalsta savas ģimenes un jānodarbojas ar darbu. Es apmeklēju kristīgo skolu un svētdienas skolu.

Futbols mums spēlē lielu lomu. Es arī spēlēju futbolu, par laimi, es vienmēr varu spēlēt futbolu ar kādu no saviem brāļiem. Kad neesmu ārā, spēlēju Playstation.

Mana ģimene ir mana māte Gifty, mans tēvs Dāvids, mani brāļi Selase (15) un Eyram (13) un es. Man ir vienpadsmit gadu. Mani vecāki strādā par administratīvo darbinieku un rīkotājdirektoru.

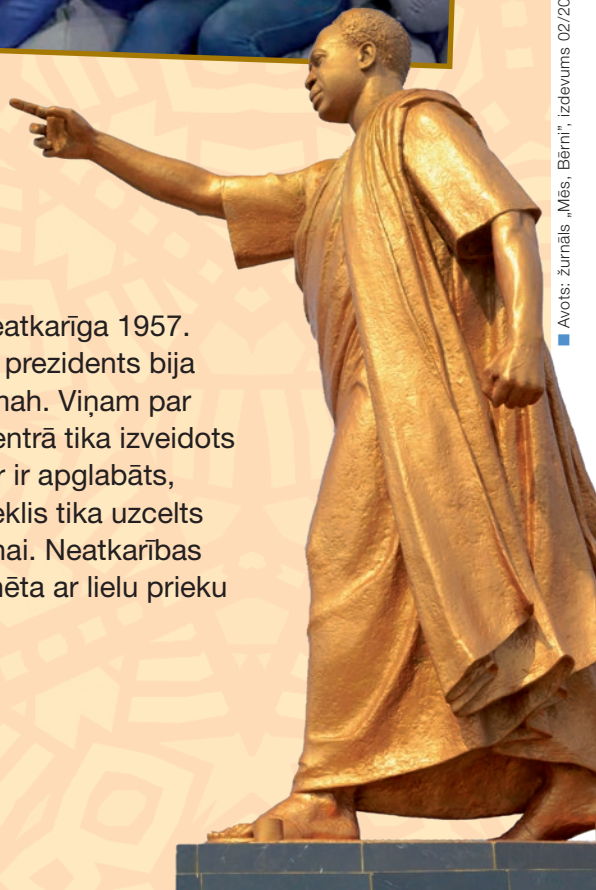

Mēs dzīvojam Akrā, kas ir lielākā pilsēta valstī un arī mūsu valsts galvaspilsēta. Akra atrodas tieši pie jūras.

Ganieši ēd galvenokārt siltas maltītes, pat brokastīs. Mans mīļākais ēdiens ir cūkgaļas karbonāde ar fritētu jamsu. Mēs to mājās ik pa laikam gatavojam.

Gana kļuva neatkarīga 1957. gadā. Pirmais prezidents bija Kwame Nkrumah. Viņam par godu Akras centrā tika izveidots parks. Viņš tur ir apglabāts, un šis piemineklis tika uzcelts arī viņa piemiņai. Neatkarības diena tiek svinēta ar lielu prieku 6.martā.

Domas par aizgājušo būtību

Kāda ir cilvēku situācija pēcnāves dzīvē? Kāda pestīšana tiek piedāvāta aizgājējam, kad un kā? Jaunapstuliskās ticības atbildes ir dotas šajā pirmapustuļa vēstulē.

Kopš pirmajiem Vasarsvētkiem Svētais Gars darbojas Kristus baznīcā, lai liecinātu un pagodinātu Jēzu Kristu (Jņ.ev.16:14). Viņa spēka dēļ pirmie apustuļi spēja izpildīt misiju, ko Jēzus viņiem bija uzticējis. Jēzus viņiem apsolīja, ka Svētais Gars viņiem palīdzēs un atgādinās par Viņa vārdiem īstajā laikā (Mt.ev.10:20; Jāņa 14:26). Tas notika, kad Pēterim bija jāparādās Sinedrija priekšā. Svētais Gars viņam atgādināja, ka Jēzus teica: "Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība; neviens nenāk pie Tēva, kā vien caur Mani." Un Viņš deva viņam drosmi pasludināt ļaudīm, ka ticība Jēzum Kristum ir vienīgais veids, kā iegūt pestīšanu. Svētais Gars darbojas caur pašreizējiem apustuļiem tādā pašā veidā. Saskaņā ar uzdevumu, ko viņi ir saņēmuši no

sava sūtītāja, viņi pasludina visiem cilvēkiem, ka Dievs vēlas viņu pestīšanu un ka vienīgais veids, kā to iegūt, ir ticēt Jēzum Kristum un sekot Viņam. Pēc tam, kad Jēzus ir izcīnījis uzvaru pār nāvi, pestīšanas vēsts tiek adresēta gan dzīvajiem, gan mirušajiem (1.Pēt. 4:6).

Cilvēki mūžībā

Nāves brīdī dvēsele un gars atstāj cilvēka ķermeni, lai dotos uz viņpasauli. Ķermenis paliek te, bet mirušā personība saglabājas. Mēs ticam, un tā ir viena no jaunapstuliskās ticības īpašajām iezīmēm, ka aizgājušie saglabā savu izvēles brīvību: viņi var brīvi izlemt par vai pret Jēzu Kristu.

Cilvēka stāvoklis turpmāk ir atkarīgs, no vienas puses, no viņa tuvuma vai attāluma no Jēzus Kristus un, no otras puses, no vainas mēra, ar ko viņš sevi ir apgrūtinājis un ko var izmērīt tikai Dievs. Lai risinātu šīs dažādās situācijas, Bībele izmanto dažādus tēlus. 1. gadā. Pētera 3:19 runā par nepaklausīgiem gariem, kuri ir "cietumā". Jēzus teica, ka Tēva namā ir dažādi "mājokļi" (Jņ.ev.14:2). Mēs dažreiz runājam par dažādām "sfērām mūžībā". Termins "cietums", kas bieži tiek lietots šajā kontekstā, nav jāuztver burtiski. Attēls tikai norāda uz to, ka šie aizgājušie paliek grēka gūstekņi un tāpēc nespēj tuvoties Dievam. Tāpat termini "mājokļi" vai "teritorijas" nenozīmē, ka Dievs sapulcina vai apcietina visus viena un tā paša "profila" mirušos vienā un tajā pašā "vietā": meļus starp meļiem, slepkavas starp slepkavām utt. Dievs nešķiro cilvēkus pēc kategorijas, Viņš katru no viņiem redz kā unikālu cilvēku! Mēs varam tikai teikt, ka aizgājēju stāvoklis ir atkarīgs no viņu attiecībām ar Jēzu Kristu un viņu vainas līmeņa.

Pestīšanas piedāvājums šodien

Šeit un mūžībā pestīšana Kristū ir žēlastība, ko Dievs dod tam, kam Viņš vēlas un kad Viņš grib. Tiem, kurus Viņš ir izvēlējis glābšanai, Viņš dod iespēju iepazīt evaņģēliju. Lai tiktu izglābti, aizgājušajiem, kuriem ir šī žēlastība, ir jāizvēlas pieņemt evaņģēliju, ticēt Jēzum Kristum, saņemt apustuļu dotos sakramentus un sekot evaņģēlijam. Atcerieties, ka

laiks, ko cilvēks, kurš ir aizmidzis, ir pavadījis "valstībā", neietekmē viņa vai viņas glābšanu. Tas, ka viņš ir "cietis" "cietumā" pietiekami ilgi, nenozīmē, ka viņš automātiski tiks izglābts. Ir tikai viens veids, kā nonākt pie Dieva, un tas ir ticēt Jēzum Kristum! Sakramentu pieņemšanas laikā Kristus "atbrīvo" aizgājušos, atbrīvojot dzīvos: tie, kas kristīti ar ūdeni, tiek atbrīvoti no sākotnējā grēka un var tuvoties Dievam. Tie, kas kristīti ar Svēto Garu, saņem mūžīgās dzīves apsolījumu un iespēju ieiet Dieva valstībā kā pirmdzimtie. Cienīga Svētā Vakarēdiena uzņemšana ļauj viņiem būt sadraudzībā ar Kristu un attīstīties pēc Kristus tēla. Kad Viņš atgriezīsies, tas Kungs paņems izredzētos, kurus Svētais Gars ir sagatavojis no šīs pasaules un mūžības. Viņu dvēsele un gars saņems jaunu ķermeni, augšāmcelšanās ķermeni, ar kuru viņi ieies Dieva godībā.

Pestīšanas piedāvājums miera valstībā

Tā kā Dievs vēlas visu cilvēku pestīšanu un šo pestīšanu var sasniegt tikai caur Kristu, Viņš ļaus katram cilvēkam brīvi lemt par Kristu. Miera valstības laikā pestīšana tiks pasludināta visiem cilvēkiem, mirušiem un dzīviem. Ikvienam būs iespēja sekot Kristum. Šī laika beigās ļaunajam būs iespēja maldināt cilvēkus. Tādējādi ikviens varēs un viņam būs jālemj par vai pret Kristu, pilnībā pārzinot šo lietu. Pēdējā tiesā tie, kas sekojuši Kristum, ieies jaunajā radībā. Pārējie tiks šķirti no Dieva uz visiem laikiem.

Kas vēl jāapsver?

- Ja cilvēka liktenis tiktu galīgi noteikts viņa nāves brīdī, lielai cilvēces daļai nebūtu piekļuves pestīšanai Kristū. Mācība, kurā teikts, ka Dievs savā lielajā labestībā var arī glābt cilvēkus, viņiem neticot Kristum, nav savienojama ar uzdevumu, ko Jēzus deva saviem apustuļiem. Apustuļi nevar sludināt mācību, kas būtu pretrunā ar Jēzus mācību. Mācība par Tūkstošgades miera valstību balstās uz pārliecību, ka Dievs vēlas dot visiem cilvēkiem iespēju tikt izglābtiem caur ticību Jēzum Kristum.

Kā Dievs sargā savu baznīcu

Pēc Svētā Gara izliešanas apustulis Pēteris parādījās kā apustuļu runasvīrs un teica sprediķi, kas aizkustināja 3000 cilvēku kristīties. Viņš to darīja, pamatojoties uz pilnvarām, ko Jēzus viņam bija devis.

Mateja 16: 18-19 mēs lasām: "Un es saku: tu esi Pēteris, un uz šīs klints es celšu savu baznīcu, un elles vārti negūs virsroku pār to. Es došu tev debesu valstības atslēgas: viss, ko tu siesi uz zemes, tiks siets arī debesīs, un viss, ko tu atraisīsi uz zemes, tiks atraisīts arī debesīs."

Neiznīcināmā baznīca

Jēzus Kristus šeit atklāj, ka Viņa Baznīcu nevar iznīcināt: tā paliks par spīti visiem ļaunuma spēku uzbrukumiem! Mums nav jāuztraucas par Kristus Baznīcas izdzīvošanu. Visvarenais sargā viņus, Kristus savu darbu pilnveidos. Tomēr ņemiet vērā, ka mēs šeit runājam par Kristus baznīcu un tikai par viņu. Jēzus nerunā par baznīcu tādā nozīmē, ka tā ir institūcija ar struktūru un bagātību, ne arī par visām darbībām, kuras mēs zinām savās baznīcās. Kristus apsolījums attiecas tikai uz to, kas veido viņa Baznīcas būtību: evaņģēlija sludināšanu, sakramentu administrēšanu un ticīgo kopību.

Tagad Jēzus ir devis saviem apustuļiem uzdevumu sludināt evaņģēliju un pasniegt sakramentus. Tāpēc apsolījums par Baznīcas pastāvēšanu iet roku rokā ar apustuļiem doto apsolījumu: "Un lūk, Es esmu pie jums vienmēr, līdz pasaules galam." (Mateja 28:20b)

Prioritāte attiecībā uz pastāvību

Kristus arī deva saviem apustuļiem pilnvaras saistīties un atraisīties (Mt.ev.18:18). Saskaņā ar Jaunapustuliskās baznīcas (JB) Katehismu 7.6.2. punkts nozīmē, ka "apustuļi

kopā ar pirmapustuli pārstāv Baznīcas garīgo vadību un organizē draudzes dzīvi".

Uzdevums, ko Jēzus uzticēja apustuļiem, lai vadītu Baznīcu, ir jāisteno, ņemot vērā solījumus, ko Jēzus Kristus deva attiecībā uz Baznīcu un apustuļa kalpošanu (Mateja 16:18; 28:20b). Vairāk nekā jebkad agrāk prioritāte ir jāpiešķir tam, kas ilgs līdz tā Kunga atgriešanās brīdim: evaņģēlija pasludināšanai, Svētā Vakarēdiena pārvaldīšanai un sadraudzībai citam ar citu. Šīs prioritātes ir jāatspoguļo lēmumos par cilvēkresursu un finanšu resursu izmantošanu.

Klints kā paraugs

Jēzus aicināja Pēteri Klinti ļoti konkrētā laikā, proti, pēc viņa grēksūdzes: "Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls." (Mt. ev.16:16) Vēlāk Jēzus uzticēja Pēterim uzdevumu stiprināt savus brāļus (Lūkas 22:32). Pēc savas augšāmcelšanās Jēzus Kristus jautāja Pēterim: "Vai tu mani mīli?" Tikai pēc tam, kad viņš bija pārliecinājies par Pētera mīlestību, tas Kungs uzticēja viņam savu ganāmpulku (Jāņa 21:15–17).

Nosaucot Pēteri par klinti, kas spēj pretoties ļaunuma spēkiem, Jēzus mums rāda Pēteri kā piemēru. Nekas mūs nevar šķirt no Kristus, ja, tāpat kā Pēterim,

- mums ir stipra ticība Jēzum Kristus, dzīvā Dieva Dēlam.
- esam pazemīgi un apzināties, ka esam parādā savu pestīšanu Jēzum.
- ir patiesi piepildīti ar mīlestību pret Kristu.

Pētera kalpošana

Mateja 16:18 var attiecināt arī uz Pētera kalpošanu, t.i., klints kalpošanu: "Tādējādi Dieva Dēls ir radījis nesaraujamu saikni starp klints kalpošanu un Viņa baznīcu. Klints kalpošana un Kristus Baznīca ir dota cilvēcei pestīšanai Jēzū Kristū." (JBK 7.6.6) Jēzus Kristus apsolīja uzraudzīt savu Baznīcu un savus apustuļus. Pētera kalpošanas nodibināšana ir daļa no pasākumiem, ko Jēzus veic, lai pasargātu savu draudzi no ļaunuma spēkiem.

"Kalpošanu un uzdevumus, ko tas Kungs uzticēja apustulim Pēterim, šodien veic pirmapustulis. Tādā veidā viņš strādā, lai nodrošinātu vienotību apustuļu starpā, ko tas Kungs lūdz (Jāņa 17:20–23), stiprinot savus brāļus, apustuļus (Lūkas 22:32). Viņš baro Kristus ganāmpulka "jērus un avis" (Jāņa 21:15–17). Pirmapustuļa kalpošana izpaužas doktrīnas tīrībā un tālākā attīstībā, jaunu zināšanu attīstībā un ticības liecības vienveidīgā izplatīšanā. Pirmapustulis

arī nosaka Baznīcas kārtību. Šie uzdevumi ir pirmapustuļa kalpošanas "atslēgas spēks". (JBK 7.6.6)

Apustuļu sanāksmē Jeruzālemē Pēteris saglabāja Baznīcas vienotību, mudinot tos, kuri vadīja Baznīcu, koncentrēties uz būtisko (Ap. d. 15:6–11). Mūsdienu pasaulē pirmapustulim ir jānodrošina, lai apustuļi un viņu vadītās apgabala baznīcas paliktu vienotas, neskatoties uz to atšķirīgajām kultūrām un tradīcijām. Viņš to dara, koncentrējoties uz to, kas patiešām ir nepieciešams pestīšanai.

Pirmapustulim ir arī jāpabaro Kristus ganāmpulks, rīkojoties kā labam ganam. Jo īpaši viņam ir jāraugās, lai visām Kristus avīm būtu tas, kas ir nepieciešams viņu glābšanai. Lai to panāktu, tā veicina solidaritāti starp dažādiem Baznīcas sektoriem. Pēteris, kā mēs zinām, bija tālu no pilnības. Taču Pētera vājums neatturēja Kristu no savas draudzes svētīšanas caur viņu. Mēs varam būt pārliecināti, ka Jēzus Kristus pilnveidos savu darbu, neskatoties uz Viņa kalpu nepilnībām!

(No pirmapustuļa doktrinārās vēstules)

Ilustrācija: VectorMine/stock.adobe

Iespiests

Izdevējs: Žans Luka Šneiders

Überlandstrasse 243, CH-8051 Cīrihe, Šveice

Izdevniecība: Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Neu-Isenburg, Vācija

Izdevējs: Simon Heiniger

Apskats

- 13.10.2024 Sanfrancisko (ASV)
- 20.10.2024 Glāzgova (Lielbritānija)
- 03.11.2024 Pnompeņa (Kambodža)
- 05.11.2024 Siemripa (Kambodža)
- 17.11.2024 Konakri (Gana)
- 22.11.2024 Akra (Gana)
- 08.12.2024 Keiptauna (Dienvidāfrika)
- 15.12.2024 Omska (Krievija)
- 22.12.2024 Bādkanšate (Vācija)
- 25.12.2024 tiks precizēts (Francija)
- 29.12.2024 Āhene (Vācija)

New Apostolic Church
International

